

רע"פ 7233/14 - ירון דורון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 7233/14

כבוד השופט ח' מלצר
ירון דורון

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת א' נחליאלי חיאט) מתאריך 24.10.2014 ב-ע"פ 9412-08-14

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת א' נחליאלי חיאט) ב-ע"פ 9412-08-14, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופטת ת' נמרודי) ב-ת"פ 5322/13.

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה במכלול.

עיקרי העובדות והשתלשלות ההליכים

2. נגד המבקש, שהוא בעל תג נכה בהתאם לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1994 (להלן: חוק חניה לנכים), הוגש כתב אישום בגין חניית רכבו באופן שיש בה כדי להפריע לתנועה, או לעכבה (עבירה לפי סעיף 5(ה)(1) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו) התשכ"א-1960 (להלן: חוק העזר)). מכתב האישום עולה כי המבקש החנה את רכבו על "אי

עמוד 1

תנועה" ברחוב עליאש בירושלים, ובכך גרם להפרעה לתנועה, לרבות עיכוב מעברו של אמבולנס, אשר בשים לב לרחובו של הכביש, נדרש לעקוף את התנועה דרך "אי התנועה", עליו עמד רכבו של המבקש.

3. המבקש הודה כי חנה על "אי התנועה", אך טען כי לא הפריע באופן ממשי לתנועה ברחוב ולכן היה מותר לו לחנות באותו מקום לפי חוק חניה לנכים.

4. המבקש הורשע על-ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים בעבירה שיוחסה לו, ובעקבות זאת הושת עליו קנס בסך של 750 ש"ח.

5. המבקש ערער על פסק הדין האמור לבית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים. עיקר ערעורו של המבקש נסב על הטענה כי חוק חניה לנכים - איננו שולל את האפשרות לחנות על "אי תנועה", ועל כן, לגישתו, חנה בהתאם לחוק. כן טען המבקש כי לא יתכן שהפריע לתנועה בחנייתו, וזאת מכיוון שלא אמורה להיות כל תנועה על אזור המהווה "אי תנועה". לבסוף טען המבקש כי המשיבה לא הוכיחה שהיתה בחנייתו הפרעה של ממש לתנועה, ובהקשר זה השיג על כך שהמשיבה לא הציגה תמונה בה נראה שרכבו של המבקש חסם את מעברו של האמבולנס, על אף שהפקח מטעם המשיבה רשם בדו"ח החניה כי צילם תמונה שכזו. מנגד המבקש הפנה לתמונות שצילם בעצמו, אשר מראות, לגישתו, כי לא נגרמה בעקבות חנייתו כל הפרעה לתנועה.

6. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש, תוך שקבע כי די בתמונות שהוצגו על ידי הצדדים ובעדותו של הפקח מטעם המשיבה כדי לקבוע שהיתה קיימת הפרעה לתנועה, או למצער פוטנציאל להפרעה שכזו. באשר לגובה הקנס שהושת על המבקש - בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי המבקש לא העלה בפניו כל טיעון במישור זה, ומשכך זנח את טענותיו בעניין גזר הדין. בסיכומו של דבר, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי אין מקום להתערבות בגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים.

כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה הבקשה שבפני.

טענות המבקש

7. המבקש חוזר במסגרת בקשתו על מרבית הטענות, אשר העלה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, והובאו לעיל. מעבר לטענות אלה, המבקש משיג על קביעתו של בית המשפט קמא הנכבד לפיה המבקש זנח את טענתו בעניין גזר הדין. בהקשר זה המבקש טוען כי במסגרת ערעורו בפני בית המשפט המחוזי העלה טענה כי הקנס שהושת עליו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים (750 ש"ח) הינו חסר פרופורציה ביחס לקנס שקיבל בדו"ח החניה (250 ש"ח).

דין והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף, הגעתי למסקנה כי דין בקשה רשות הערעור להידחות. טעמי לכך יובאו מיד בסמוך.

9. הלכה היא כי רשות ערעור לדין "בגלגול שלישי" תוענק רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

10. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני, על נספחיה, סבורני כי אין היא חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור. לפיכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, ודי בכך על מנת לדחותה. ארחיב ואפרט מעט מיד בסמוך.

11. המבקש טוען כי עסקין בשאלה עקרונית, אשר חורגת מענייני הפרטי, ומצדיקה מתן רשות ערעור, וזאת מהטעם שהכרעה בדבר האפשרות להחנות על "אי תנועה" בהתאם לחוק חניה לנכים משפיעה על כלל ציבור הנכים בישראל. הסעיף הרלבנטי לענייננו הוא סעיף 2 לחוק חניה לנכים, אשר מורה כך:

"2. (א) נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה:

(1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;

(4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה".

(ההדגשה שלי - ח"מ)

סעיף זה מלמד כי נכה, המחזיק תג נכה, רשאי להחנות את רכבו במקומות שהחניה בהם אסורה ליתר הנהגים, וזאת בכפוף לעמידה במספר תנאים מצטברים, ביניהם התנאי לפיו לא תגרום החניה להפרעה ממשית לתנועה. מסעיף 2 הנ"ל עולה כי חוק החניה לנכים אכן איננו מסייג באופן קטגורי את היתר החניה שניתן לנכים בעלי תג נכה, כאשר מדובר בחניה על "אי תנועה", אך יתכנו מקרים בהם ישלל ההיתר האמור, וזאת ככל שלא מתקיים לפחות אחד מתנאי סעיף 2 הנ"ל. ואכן, מדו"ח החניה שהונפק למבקש עולה כי הקנס הושת על המבקש בעקבות ההפרעה לתנועה - ולא בשל

החניה על "אי התנועה".

12. זאת ועוד - אחרת: סעיף 2(2) לחוק חניה לנכים מתנה את היתר החניה בכך שלא קיים בסמוך "מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה". המבקש והפקח מטעם המשיבה אישרו בעדותם בפני בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד כי בסמוך למקום בו החנה המבקש את רכבו יש בנמצא חניון ובו מקומות חניה לנכים. המבקש לא הביא כל ראיה לכך שלא היו מקומות חניה פנויים במרחב האמור, אלא הסביר כי ראה רכבים עומדים בתור להיכנס לחניון ולפיכך הסיק כי החניון מלא. מכאן ברי כי המבקש לא הצליח להצביע על התקיימותו של התנאי הנ"ל.

יתר על כן - מהתמונות שהוגשו ניכר כי המשיב החנה את רכבו על אי התנועה, כאשר חלקו האחורי ימני של הרכב מצוי על נתיב התנועה. חניה שכזו אמנם לא שיבשה את מעברם של מרבית הרכבים, אולם בהחלט נראה כי היה בה כדי ליצור הפרעה ממשית למעברו של האמבולנס (בו ניתן להבחין בתמונה מ/2 שצולמה על ידי הפקח מטעם המשיבה), שנאלץ לפלס את דרכו בנתיב, ובכך נגרמה הפרעה ממשית לתנועתו. כן מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי הנכבד לפיה חנייתו של המבקש, אשר היתה סמוכה למעבר חצייה, גרמה להפרעה לתנועה גם על ידי הסתרת שדה הראיה של עוברי הדרך. בכך נראה כי גם התנאי הנדרש לפי סעיף 2(4) לחוק חניה לנכים לא התקיים במקרה זה.

13. הנה כי כן, נוכח אי התקיימותם של כל תנאי סעיף 2 לחוק חניה לנכים - המבקש לא היה רשאי להחנות את רכבו, כפי שחנה במקרה דנן, מושא בקשת רשות הערער, ובדין נקבע על ידי הערכאות הקודמות כי המבקש הפר את סעיף 5(ה)(1) לחוק העזר.

14. באשר לטרונייתו של המבקש בנוגע לגובה הקנס שהושת עליו, סבורני כי אין בהפרש בין הקנס שהוטל על המבקש בדו"ח החניה שקיבל לבין זה שהושת עליו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, פער המצדיק את התערבותו של בית משפט זה במסגרת הליך של בקשת רשות ערעור (השוו: רע"פ 1650/14 אלחנן טולידאנו נ' מדינת ישראל (08.04.14)).

15. לנוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' בשבט התשע"ו (09.02.2016).

ש ו פ ט